१५ सर्गः घ्नन्तमित्यादि। तस्मात् घ्नन्तमेनं युवां मोपेक्षिषाथां मोपे
ज॰म॰ क्षकौ भूतमित्यर्थः इह च कुम्भकर्णे आदरं मा न कार्ष्टां अपि
तु कुरुतं ततोविभीषणवचनानन्तरं रामः कपीनवादीत् उक्त
वान् अमुं कुम्भकर्णं मा न वधिष्टेति किन्तु हतेति हनोवधलुङि
॥ ४१ ॥

भ॰ घ्नन्तमित्यादि। घ्नन्तं प्रहरन्तमेतं युवां उ मा उपेक्षिषाथां
ईक्षङ्दर्शने उपपूर्व्वोऽयमनादरे वर्त्तते इह कुम्भकर्णे आदरं
मा कार्ष्टं किन्त्ववश्यं कुरुतं कृञश्चांसिः व्रजवदेति व्रिः इत्येवं
विभीषणआख्यातइत्यर्थः ततोऽनन्तरं रामोवानरान् अवादीत्
उक्तवान् किन्तदित्याह अमुं कुम्भकर्णं यूयं मा न वधिष्ट किन्त्व
वश्यं हतेति हनवधष्टीति वधादेशः ॥ ४१ ॥

ते व्यरासिषुराह्वन्त राक्षसं चाप्यपिप्लवन्। अवभा
सन् स्वकाः शक्तीर्द्रुमशैलं व्यकारिषुः ॥ ४२ ॥

ज॰म॰ तइत्यादि। ते वानराः हर्षाद्व्यरासिषुः किलिकिलाशब्दं
कृतवन्तः अतोहलादेरिति वृद्धिः राक्षसञ्च कुम्भकर्णमाह्वन्त
स्पर्द्धमानाआहूतवन्तः आत्मनेपदेष्वन्यतरस्यामिति ह्वेङः पक्षे
अङ् अपिप्लवन् प्लावितवन्तः अपि शब्दार्थे तथा कृतवन्तः
यथासौ प्लुतिं कर्तुमारब्धः प्लवतेर्ण्यन्तस्य चङि सन्वत्कार्य्यमिति
स्रवतिशृणोतीत्यादिना अभ्यासस्येत्वं स्वकाआत्मीयाः शक्तीर